

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавництво Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Будівлі, на роуї вулиці Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

УРЯД БЕНЕТА РЯТУЄ ЗИСКИ ВЕЛИКИХ КАПІТАЛІСТІВ

В БУДЖЕТІ УРЯДУ НЕМА АНІ ЦЕНТА НА ДОПОМОГУ БЕЗРОБІТНИМ АНІ НА ПУБЛИЧНІ РОБОТИ.

"Бюджет голоду" — так назвав "Воркер" бюджет консервативного уряду Канади, що він його проголосив в парламенті 1 червня. Із візирів того бюджету, що його наведено було в "Укр. Роб. Вістях" з 6 червня, кожний бачить, що цей бюджет є прямим вивозом капіталістичного уряду працюючої класи й незможному фармерству, що це є бюджет великих мільйонерів, які зменшують свої доходи податки на половину, й то при дефіциті держави в \$75,000,000, оподатковують все трудяще населення Канади. Не даючи ані цента безробітним, ні бідняцьким зруйнованим фармерам, уряд дає близько два мільйони доларів допомоги вугільним магнатам східної (БЕСКО) й західної Канади.

Які податки накладено на трудяще населення Канади? Щоб замилити очі, уряд Бенета зменшив дохідний податок тим особам, що дохід їх є між \$3,500 а \$7,000. Це мало б служити для уряду отою ширмою, неначе б то й "бідному" населенню зменшено дохідний податок. Тимчасом знаємо ми дуже добре, що в теперішніх умовах економічної кризи дохід між \$3,500 а \$7,000 — це дохід заможніх людей, дохід куркулів, робітничої аристократії з високооплачених кваліфікованих одиниць та середньої класи бізнесмейв. Це в ніякому разі не є дохід бідного населення.

Зате погляньмо ми на той податок, що його уряд Бенета накладає на усе найбідніше населення Канади. Директно, здається, він його не оподатковує. Але неди ректно — на кожному кроці робітник і незможний фармер є додатково оподаткований бюджетом Бенета.

Що є найпотрібніше в житті чоловіка? Пожива й одяг. Ці дві речі. Тільки якраз є оподатковані. На кожну річ в скелі, що ви її мусите купити, підвищено таксу на чотири центи від долара. Все, до чого ви діткнетесь, на що подивитися в скелі, буде, після нового бюджету, підвищене в ціні. Годі навіть перечислювати, на що саме ціна буде піднесена — бо буде вона піднесена на кожну найменшу річ, на кожний ярд матерії, — одним словом на всю поживу, на одяг, на взуття, на кожну річ домашнього ужитку, так необхідну кожному робітничові й кожному фармерові, не говорячи вже, що з 1 липня почтова оплата листів піднесена з двох на три центи, як це було за часів війни.

Уряд дає вугільним магнатам коло два мільйони доларів допомоги, але одночасно накладає мито по 40 центів на тон за добів вугілля з-за кордону, а це значить, що даючи допомогу вугільним багачам з тих грошей, що він їх здирає отими податками з трудящого населення, уряд одночасно підносить ціну по 40 центів на тон вугілля, отже подвійно оподатковує населення в користь мільйонерів і подвійно їм допомагаючи.

Самих мільйонерів уряд звільняє наполовину навіть від тих податків, що вони їх платили до цього часу. І то чимбільше доходу має який багач, тимбільше зменшено йому податку. Мільйонери, капіталістичні компанії, банки, величезні фірми — радіють. Уряд Бенета пожертвував їм десятки мільйонів доларів. Безробітним відобрать навіть ту жebraцьку "допомогу", яку попередньо давав, а мільйонерам дав. Домагання 100 тисяч робітників про встановлення соціального забезпечення від безробіття коштом держави Бенет відкинув із зневагою, мовляв, це буде "милостиня", а встановлення такої "милостині" було б ганьбою для населення Канади. А подарувати мільйонерам мільйони доларів податку, дати великим багачам майже два мільйони доларів "милостині" — це не є ганьбою для населення Канади? Оподатковувати кожну найпотрібнішу для того населення річ, включаючи й газети та журнали — це не є ганьбою? Ні, це не є ганьбою, це є політикою уряду міністрів-капіталістів звалювати тягар кризи на плечі трудящих.

Одною з найважливіших проблем Канади зараз є безробіття. До цього часу цю проблему розв'язувало двома засобами: 1. гнилим супами із свинячих ніг, вошиними приміщеннями, які до того треба було відробляти на вул ярдах, кемпах і т. ін.; 2. подвійними клодами. Бенет не повинен був забути й проминути цю проблему у свому бюджеті вже хоч би тому, що вона була його найголовнішим коником в домінальних виборах рік тому назад, для неї він минулої осені скликав спеціальну сесію парламенту та ухвалив 20 мільйонів доларів. Зараз в Бенетовому бюджеті нема ані слова про безробітних, число яких від приходу його до влади майже подвоїлося, для них не знайшлося ані одного цента. Мало того, їх ще оподатковано — бо безробітні мусять щось їсти, в щось одітись, обутись, часами й ліста десь писати, — а це все є оподатковане, отже навіть безробітних оподатковано, щоб жомано було зменшити податки мільйонерів та цей дати їм допомогу в грошах.

Майнерські магнати дуритимуть майнерів, що ось то уряд зробив їм, майнерам, ласку, бо встановлюючи 40 центів ціна на тоні на американське вугілля, даючи допомогу канадським вугільним баронам, він тим самим підтримує вугільну ідустрію, отже дає майнерам роботу. Скільки тої роботи збільшиться

для майнерів, покаже найблище майбутнє, а от майнерів то уряд вже оподаткував, щоб дати готівкою допомогу вугільним магнатам.

Одним словом уряд Бенета ще раз показав трудящим Канади, що то значить уряд з міністрів — капіталістів. А це значить, що усі наслідки теперішньої економічної кризи він неухильно звалює на плечі трудящих мас. Якщо криза може дещо зменшила доходи мільйонерів, то уряд Бенета негайно збільшив їх, звільнивши визискувачів від плачення податків. Коли ж криза відобрала в трудящих працю, знищила їхню заробітну платню, то уряд Бенета кинув на плечі цих голодних і виснажених робітників і бідняцьких фармерів новий тягар, збільшуючи податки на всі речі першої необхідності.

Така політика уряду міністрів-капіталістів. І проти неї трудящі повинні організуватися й провадити класову боротьбу.

БАНКРОЦТВО РОТШІЛЬДОВОГО БАНКУ В АВСТРІЇ

Ціла система австрійського господарства захитана. — Банкротство Ротшільдівського банку викликало велику паніку.

До загальної господарчої скрути в Австрії вже майже звикли. Безробіття стало хронічним, злидні широкі мас неймовірно. Ніколи Радянський Союз не був такої популярний серед австрійського робітництва, як тепер. Боячись величезного впливу СРСР на робітничі маси, із страху перед тим, що австрійські робітники можуть особисто обізнатися з велетенським соціалістичним будівництвом в СРСР, австрійська соціал-демократія покляла на Радянський Союз клятву. Кожному членові соціал-демократичної партії якнайшворіше заборонено їхати до СРСР навіть як туристові, — проте наслідки заборони були якраз протилежні. Коли робітники, що дістають голодну заробітну платню і поневіряються в злиднях та безробітті питають: "Що далі?", лідер "австро-марксистів" Отто Бауер відповідає своїми розпливчастими теоріями та обіцянками на майбутнє: — Господарча криза наближається до кінця. Уже вижається нова хвиля високої конюнктури...

Заразом Ротшільд улаштувався, поруч із катом робітництва Шобером, мов "рятивник Австрії", а фашистсько-ахтисемитський гаймер за присягнувся єврейському корделеві банків у вічній вірності та покорі... Австрію начебто осягачо "оздоровила" Ротшільдова ласка.

Та раптом — це було 12 травня цього року — віденський діловий кола зворушила страшна звістка: "Кредітаншталь", ця могутня фортеця Ротшільда, найбільший банк в Австрії, один із наймогутніших фінансових закладів в Європі — несплатоспроможний. Ця звістка справила вражіння грому серед ясного неба. Того ж таки дня можна було бачити, такі самі картини, як і восени 1929 р.: дрібні ошадники та вкладники збилися коло кас цього банку та його філії. Довгі черги людей, великі загони поліцаїв. Уряд видає за спокійливі комунікати, але скрізь панує паніка. Парламент швидко збирається на надзвичайне засідання. Урочисто та одноставно ухвалено постанову: — Батьківщина в скруті...

Збанкрутованому банку в приділено з урядових коштів 100 мільйонів шалінгів та з коштів національного банку (державного) ще 30 мільйонів. Це — тоді, коли всі державні скарбниці порожні, коли уряд лагодиться касувати рештки так званих соціальних здобутків і чимало зменшити платню усіх службовців та робітників державних підприємств.

Ротшільд бо в скруті... Але чи йдеться тут тільки про Ротшільдову скруту? "Кредітаншталь" є той банк, що фінансує не менше, як 80 відсотків усіх промислових концернів (трестів) Австрії. Навіть більше: чимала частина промислових підприємств Чехо-Словаччини, Угорщини, Румунії та Польщі перебувають у фінансовій залежності від "Кредітаншталь". Отож банкротство "Кредітаншталь" загрожувє катастрофою більшості австрійської промисловості і чималій частині промисловості держав, утворених на території колишньої Австро-Угорщини. Ось чому звістка про банкротство "Кредітаншталь" спричинило паніку далеко за межами Австрії.

Здобути з поту та крові трудящих мас величезні суми, що їх австрійський уряд оце вгади у збанкрутований банк Ротшільда, може, заспокоює кредиторів та акціонерів, але чим не запобігти катастрофі. Неминуча нова хвиля закриття підприємств, обмеження продукції та збільшення безробіття в Австрії і в сусідніх країнах. Це означатиме нове загострення кризи, а зараз це буде новий яскравий доказ нікчемності та банкрутства соціал-фашистських теорій.

Д. Ваїс.

Відень.

Товариші! Відновляйте передплату на "Українські Робітничі Вісті"!

Канадська українська робітничо-фармерська делегація до Радянського Союзу — рапортує!

ДІТОЧА КОЛЬОНІЯ ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО КОЛО ХАРКОВА

По великій світовій війні а опісля горожанській війні й голоді в 1920 році в Радянському Союзі осталося багато безпритульних дітей. Цими дітьми треба було комусь заопікуватися та виховати їх і цим всім занялося Радянська влада. Побудовано багато домів для цих дітей в більших і менших осередках Радянського Союзу, заангажовано в них добрих учителів-вихователів для молоді, зведено тут-же вартати й майстерні для практичного навчання та пушено все повним ходом в рух. До цього часу показалися такі доми для безпритульних дуже практичні й праця в них дуже успішна. Сотні а то й тисячі таких дітей виховано на добрих і корисних працівників в Радянському Союзі.

Щоб наочно побачити, як виховуються й працюють безпритульні діти в цих виховачих установах, наша делегація відвідала одну з таких кольоній міста Харкова. Кольонія ця називається "Дитяча Трудова Комуна ім. Дзержинського". У цій кольонії виховується зараз 150 дітей. З них 120 хлопців а 30 дівчат. Денно ходять вони до школи 4 години, а другі 4 години працюють таки в себе у своїх майстернях. За свою працю отримують також платю. Початково від 30 до 40 карб. в місяць, а старші заробляють не раз від 120 до 130 карб. в місяць. Одну третину з зароблених грошей вони отримують на свої конечні видатки, а решту зберігається

до осені думають його закінчити та мати в своїй комуні у двох більше членів. Треба згадати, що в цих молодих комунарів є також "виходний день", себто вони працюють як і всі інші робітники в Радянському Союзі, — чотири дні працюють а пятий спочивають. Кожного року вони отримують по два тижні відпустки, а коли добра по більшій часті займаються кравецькою працею. Всі вироблені продукти відсилають даліше і за це їхня кольонія отримує платю. Після промфінплану кольонія повинна дати товарів на суму 800,000 карбованців в рік, а вона випродувала продуктів на суму 1 мільйон 300 тисяч карбованців. Всі комунари певні того, що свою п'ятирічку закінчать успішно за три роки.

Оці малі комунари в своїм будинку мають бібліотеку з 6 тисяч примірників, видають власну газету три рази в місяць, мають театральний гурток, дуже добру духову оркестру, спортивний клуб та інше. Самі вони собі шиють одяжу, спільно всі їдять в столовій, на час всі рано встають і вечером лягають спати. Дисципліна в них знаменита. Відпадків покинення комуни за минулі два роки не було жадного. Всі діти задоволені зі свого життя-буття в комуні. Всі вони ведуть себе до школи 4 години, а другі 4 години працюють таки в себе у своїх майстернях. За свою працю отримують також платю. Початково від 30 до 40 карб. в місяць, а старші заробляють не раз від 120 до 130 карб. в місяць. Одну третину з зароблених грошей вони отримують на свої конечні видатки, а решту зберігається

ном бурі й урагану, які насуваються". Як бачимо, то дипломати не завжди бувають гумористами. Наголочки "політичної хроніки" "Діла": "Хто кого образив", "чесний злодій", "мареві шибениці в Стрию", "під кінськими копитами", "хотів застрілятися на науці релігії", "арештували урядовця митної дирекції", "пожежа у Східниці", "під колесами потягу", "сержант-убивник", "вбили дівчину", "хто вбив капітана Лопатку", "трим убив матір і сина", "самовбивство двох приятельок", "пожежі", "сама собі викопала могилу" і т. д. Це наголочки тільки з однієї колонони "Діла" з 14 травня, що йде під загальним наголочком "Новинки". Зміст тих "новинок" такий: як за образ засуджено на одну добу кари; як злодій украв 140 злотих в учителя (українця!) на трамваю; зарізав жінку; кінч порвав на жінках одяжу; учень стріляв собі в лоб, бо не знав катехити; крав гроші і жив весело; застріляв свого тестя; потяг розбив воза й людей; застріляла дівчину через вікно й не знають хто (а чие ж то вікно?); в потязі застрілено капітана; кинулися під потяг з причини нужди; нерид нужду викопала собі гріб, лягла в нею й отруїлася (в Лодзі).

Далі кілька пожарів, а на закінчення — як фальшували гроші дві тисячі літ тому назад.

Така "політична" лінія "Діла". Це вмисне переповнювання газети криміналістикою, бо... "нема про що писати". Ані слова не знайдете ви в "Ділі" про страшну нужду українського селянства та про безробіття в Галичині. Пани адвокати й егомосці та... криміналістика. Це їх світ.

Куркуленько.

РАДІО-ІСКРИ

Отаман сердиться.

Стрілецько-громадський отаман у Вінніпегу сердиться... Сердиться й стрілець лає: що ви, каже, сякі та не такі, розносите все, що у нас діється, занесите до більшовицького дому! Та я вас, та ви в мене... Це лист — слухай Микитюк! — твій до Саскатуну не дійшов — вже більшовики знають. Це саскатунські стрілець до Вінніпегу не доїхали — вже більшовики знають. Це ми не встїпи свому щедрому писареві "відпустку" дати — вже більшовики знають... Це саскатунський батальйон додому не доїхав — вже дитячі радіо-іскри й несуть більшовикам вісти.

Що це з вас за військові люди? Хіба з такими державу вбудуєш? Та я вас, та ви в мене...

Така тема "наукової" лекції отамана була для січовиків у Вінніпегу минулої п'ятниці. Сердитий був отуман. Аж у вуха мене радіо-хвилі різали. Мусів скрутити на "лов". І на що вам, пане отамане кров псувати? Нашо старани даремно людей, коли тепер у повітрі радіо-хвилі шугають і не тільки голос, але й думки ваші рекордують.

Якась придорожня прибудда в "Укр. Голосі" на чім-світ стоїть доказує, що "Петлюра є представником українського

визволення", а редактор "Укр. Голосу" в редакційній каже, що хоч Петлюра зрієся Галиччи, то й Панейко не кращій, бо він на мировій конференції в Парижі склав заяву, що "Галичина є окрема держава від України і її представники не мають права говорити про Галичину".

"Яке їхало, такого й здибало" — скажемо ми. Але хіба ж та заява Панейка виправдувала віддання Петлюрою Галичини польській шляхті?

Ще до тої самої справи: Жовтоблукити сердиться на нас за те, що ми петлюрівських та ундівських дипломатів називаємо продажними хрунгами, що торгують на капіталістичних ярмарках українським народом і його країною.

І пощо сердитися, коли самі кажете, що Панейко торгував Галичиною в Парижі, Петлюра у Варшаві, а Скоропадський у Берліні і т. д. А з ким торгує тепер Галичиною Осип Назарук, якому рининдячі редактори, зібравши з українського народу в Канаді десятки тисяч доларів?

8 травня "Діло" розстріляло Гриця Косака й 22-ох українських старшин, а 13 травня "розстрілених" "помилувало". Навіть не встїпо зачислити їх до "лику святих".

"Діло", а за ним вся жовтоблукитна преса це в місяці лютого арештували на Рад Україні Михайла Лозинського, а 19 квітня дочка М. Лозинського в Празі отримала від батька листа, в якому говориться не про арештування, але про призддоньки на Україну.

Балдвин, бувший прем'єр Великої Британії говорить. Він каже, що "радянський уряд постановив використати п'ятирічку для знищення західної цивілізації", а теперішній радянський вивіз є тільки висту-